

El Frontó Condal era una pista dotada d'unes altes parets aptes per practicar el joc de la pilota vasca, esport desaparegut actualment a Catalunya. Estava situat al carrer Balmes, pujant a mà dreta, a la cantonada amb el carrer Rosselló. Llavors, el tren de vapor que anava des de la plaça de Catalunya fins a Sarrià passava a l'aire lliure, entre molts espais encara per edificar. Eren els temps en què molts barcelonins anaven a estiuejar al poble de Sarrià, que no fou annexionat a la ciutat fins a l'any 1921. Vuit anys després, el tren es va soterrar. Aquestes dades donen idea de l'escàs trànsit urbà i del paisatge tan diferent a l'actual que van contemplar els sardanistes escalencs que es van desplaçar a Barcelona, algun d'ells possiblement per primera vegada.

La sardana revessa del concurs, titulada **Les Festes de la Mercè**, va ser composta expressament pel mestre figuerenc Albert Cotó, que residia a Barcelona, on era director de l'orquestra del teatre Eldorado i gaudia de gran prestigi arreu del país com a compositor de balls de saló i d'envelat. Ni les dues colles de l'Escala ni cap de les altres participants –gairebé totes de les comarques gironines– no van saber treure-la. Hem de tenir en compte que llavors aquesta mena de competicions no s'havien **professionalitzat** i que aquells sardanistes espontanis, en escoltar començaments i finals de curts i llargs amb idèntics motius musicals es van quedar totalment desconcertats.

I ara, una anècdota divertida: poc temps després a l'Escala hi va haver sardanes i algun dels participants al concurs presumien tot dient que el dia de Barcelona els havien agafat desprevinguts, però, que si l'escoltessin novament la treurien. Justament la cobla portava una còpia de **Les Festes de la Mercè** i en saber-ho, el meu pare i uns quants amics van reunir cinc pessetes –o sigui un duro–, quantitat que els músics els van demanar per interpretar-la fora de programa. Doncs bé: en acabar la sardana el públic expectant va

